

Pāyāsi sutta.
Sutta pitaka. Mahā-vagga.
Dīgha nikāya XXIII.

Uz latviešu valodu tulkojis Imants Kore

Tā es dzirdēju. Reiz godājamais Maha-Kašjapa ceļoja pa Košalas zemi, kopā ar lielu mūku kopienu, ap piecsimt mūku, un ieradās Košalas pilsētā, ko sauc par Setaviju. Un tur godājamais Maha-Kašjapa apmetās sirmsapā koku (*Dalbergia sissoo*) birzī, uz ziemeļiem no Setāvijas. Un tajā laikā plaukstošo Setāviju, kur bija plašas zālaines pļavu, kokiem bagāti meži, netrūka ūdens un graudi, valdīja vadonis Pajāsi, kuram Košalas valdnieks Prasenadzīts savā vārdā bija piešķīris šo zemi pilnā pārvaldīšanā. Un tolaik vadonis Pajāsi bija pieņēmis šādu kaitīgu priekšstatu: “Nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti”.

Un Setavijas brahmaņi namsaimnieki padzirdēja: “Runā, ka šramanis Maha-Kašjapa, šramaņa Gautamas skolnieks, ceļodams pa Košalas zemi, kopā ar lielu mūku kopienu, ap piecsimt mūku, ieradies Setavijā un apmeties sirmsapā koku birzī, uz ziemeļiem no Setāvijas. Un par šo godājamo Maha-Kašjapu izplatīta tāda laba slava – viņš ir vieds, saprātīgs, zināšanās iedziļinājies, mācību pārzinošs, skaisti runājošs, precīzi atbildošs, pieredzējis un svēts vīrs. Patiesi, būtu labi tikties ar tamlīdzīgiem svētiem cilvēkiem.” Un lūk, Setavijas brahmaņi namsaimnieki sanākuši kopā, kopīgi izgāja no Setavijas dodoties uz ziemeļiem, uz sirmsapā koku birzi.

Tobrīd Pājāsi, vadonis, sava nama terasē bija nolicies izgulēt diendusu. Un pamanīja vadonis Pājāsi ka Setavijas brahmaņi namsaimnieki sanākuši kopā, kopīgi izgājuši no Setavijas, dodoties uz ziemeļiem, uz simsapā koku birzi. To redzēdams, viņš vaicāja savam kalpam: “Kāpēc gan Setavijas brahmaņi namsaimnieki sanākuši kopā, kopīgi izgājuši no Setavijas, dodoties uz ziemeļiem, uz simsapā koku birzs pusi?”

“Ir tāds šramanis Maha-Kašjapa, šramaņa Gautamas skolnieks. Ceļodams pa Košalas zemi, kopā ar lielu mūku kopienu, ap piecsimt mūku, ieradies Setavijā un apmeties simsapā koku birzī, uz ziemeļiem no Setāvijas. Un par šo godājamo Maha-Kašjapu izplatīta tāda laba slava – viņš ir vieds, saprātīgs, zināšanās iedziļinājies, mācību pārzinošs, skaisti runājošs, precīzi atbildošs, pieredzējis un svēts vīrs. Lūk viņi arī iet, lai satiktos ar godājamo Maha-Kašjapu.”

“Tādā gadījumā, kalps, pieej pie Setāvijas brahmaņiem namsaimniekiem, piegājis pie Setāvijas brahmaņiem namsaimniekiem saki viņiem ka vadonis Pājāsi saka:

“Uzgaidiet, cienījamie. Vadonis Pājāsi arī vēlas tikties ar šramani Maha-Kašjapu.”

Kaut kad agrāk tas Kašjapa pārspējis dumjos un nesaprātīgos Setāvijas brahmaņus namsaimniekus, mācīdams ka ir citas pasaules, ir būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem, ir slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Jā, godājamais” – kalps atbildēja vadonim Pājāsi, un piegāja pie Setāvijas brahmaņiem, piegājis pie Setāvijas brahmaņiem, sacīja: “Uzgaidiet, cienījamie. Vadonis Pājāsi arī vēlas tikties ar šramani Maha-Kašjapu”.

Un lūk vadonis Pājāsi kopā ar Setāvijas brahmaņiem namsaimniekiem aizgāja pie godājamā Maha-Kašjapa. Aizgājis, viņš ar godājamo Maha-Kašjapu apmainījās pieklājīgiem apsveikuma vārdiem un laba vēlējumiem, apsēdās viņam blakus. Un daži no Setāvijas brahmaņiem namsaimniekiem arī ar godājamo Maha-Kašjapu apmainījās pieklājīgiem apsveikuma vārdiem un laba vēlējumiem, apsēdās viņam blakus, citi sveicināja godājamo Maha-Kašjapu un apsēdās blakus, citi salika plaukstas virs krūtīm sveicot viņu, un apsēdās, citi nosauca savu vārdu un dzimtu, citi apsētās tāpat, klusējot.

Un sēdot blakus godājamajam Maha-Kašjapam, vadonis Pājāsi viņam teica: “Es, godājamais Kašjapa, tā uzskatu un tā apgalvoju: nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Neesmu saticis un dzirdējis, vadoni, tādus kuri tā uzskatītu un tā apgalvotu. Kā gan var tā apgalvot, ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti? Nu es tev, vadoni, apgalvošu pretējo, bet tu atbildi man kā uzskatīsi par pareizu. Kā uzskati, vadoni, lūk saule un mēness – tie ir šajā pasaulē vai citā, un tie dievi vai cilvēki?”

“Saule un mēness, godājamais Kašjapa – citā pasaulē, ne šajā, un tie ir dievi, ne cilvēki.”

“Bet no šāda apsvēruma, vadoni, izriet ka ir citas pasaules; ir būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; ir slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Kaut arī godājamais Kašjapa tā apgalvo, es tomēr turpinu domāt ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Vai tev, vadoni, ir kādi nebūt apsvērumi, no kuriem izriet ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti?”

“Ir gan, godājamais Kašjapa.”

“Un kādi tie ir, vadoni?”

“Lūk ir man, godājamais Kašjapa, draugi vai paziņas, vai radinieki kuri ir slepkavas, zagļi, izvirtuļi, apmelotāji, mēlneši, rupji runājoši, tukšvārdīgi, alkatīgi, naidpilni ar ļaunām domām. Un tad gadās, ka viņi sasirgst, cieš no smagas slimības. Kad esmu pārliecināts ka viņi no tās slimības vairs neatlabs, eju pie viņiem un saku: ”Ir šramaņi un brahmaņi, kuri tā uzskata un apgalvo: Visi tie, kuri ir slepkavas, zagļi, izvirtuļi, apmelotāji, mēlneši, rupji runājoši, tukšvārdīgi, alkatīgi, naidpilni un ar ļaunām domām, tie pēc nāves, pēc ķermeņa sabrukšanas nonāks sliktajās pasaulēs, ciešanu pilnajā ellē. Un jūs, cienījamie, kā reiz esiet slepkavas, zagļi, izvirtuļi, apmelotāji, mēlneši, rupji runājoši, tukšvārdīgi, alkatīgi, naidpilni ar ļaunām domām. Ja to šramaņu un brahmaņu apgalvojums ir patiess, tad jūs cienījamie, pēc nāves, pēc ķermeņa sabrukšanas nonāksiet sliktajās pasaulēs, ciešanu pilnajā ellē. Ja jūs tik tiešām pēc nāves, pēc ķermeņa sabrukšanas nonāksiet sliktajās pasaulēs, ciešanu pilnajā ellē, tad apciemojiet mani un apstipriniet ka ir citas pasaules; ir būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; ir slikto vai labo darbu augļi un rezultāti. Es uz jums, cienījamie, paļaujos, ceru, jums uzticos, ka visu ko jūs godājamie būsiet redzējuši, uzskatīšu kā ja būtu pats redzējis, un ka tā tas tiešām ir.” Viņi man apsola, bet pēc tam neviens nenāk, ne kādu ziņu dod, ne vēstnieku atsūt. Lūk apsvērums, godājamais Kašjapa, no kā izriet ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Nu es tevi, vadoni, apstrīdēšu, bet tu atbildi man kā uzskatīsi par pareizu. Kā domā, vadoni? Iedomājies ka pie tevis atved sagūstītu laupītāju: “Cienījamais, lūk sagūstīts laupītājs. Piespried viņam tādu sodu, kādu vēlies.” Un tu pavēli: “Sasieniet šim cilvēkam ar izturīgu virvi rokas aiz muguras, ciešā mezglā, noraujiet drēbes, ar bungu dārdoņu izvadāji pa visām ielām, visiem krustojumiem, izvediet caur dienvidu vārtiem, un kādā nebūt vietā uz dienvidiem no pilsētas nocērtiet viņam galvu.”. “Paklausām” atbild tie kalpi un sasien šim cilvēkam ar izturīgu virvi rokas aiz muguras, ciešā mezglā, norauj drēbes, ar bungu dārdoņu izvadā pa visām ielām, visiem krustojumiem, izved caur dienvidu vārtiem, un kādā nebūt vietā uz dienvidiem no pilsētas viņu notriec uz ceļiem. Vai laupītājam paveiksies, ja viņš bendēm lūgs: “Nedaudz pagaidiet, cienījamie bendes. Lūk tādā un tādā ciemā, vai tādā un tādā tirgū man ir draugi, paziņas, radinieki. Es nodošu viņiem ziņu un tad atgriezīšos”, vai arī bende nepaklausot lūgumam, uzreiz nocirtīs viņam galvu?”

“Ja, godājamais Kašjapa, laupītājs bendēm lūgtu: “Nedaudz pagaidiet, cienījamie bendes. Lūk tādā un tādā ciemā, vai tādā un tādā tirgū man ir draugi, paziņas, radinieki. Es nodošu viņiem ziņu un tad atgriezīšos”, tad viņam nepaveiksies. Tā arī bende viņam nocirtīs galvu, par spīti lūgšanām.”

“Tātad, vadoni, ja laupītājs lūgtu bendes: “Nedaudz pagaidiet, cienījamie bendes. Lūk tādā un tādā ciemā, vai tādā un tādā tirgū man ir draugi, paziņas, radinieki. Es nodošu viņiem ziņu un tad atgriezīšos”, tad viņam nepaveiksies, lai arī gan viņš ir cilvēks, gan viņi ir cilvēki. Tad vai gan taviem draugiem vai paziņām, vai radiniekiem slepkavām,, zagļiem, izvirtuļiem, apmelotājiem, mēlnešiem, rupji runājošiem, tukšvārdīgiem, alkatīgiem, naidpilniem ar ļaunām domām, kad viņi pēc nāves, pēc ķermeņa sabrukšanas nonāks sliktajās pasaulēs, ciešanu pilnajā ellē paveiksies ja viņi lūgs elles sargus: “Nedaudz pagaidiet, cienījamie elles sargi. Mēs tikai aiziesim pie vadoņa Pājāsi, uz darīsim viņam zināmu ka ir citas pasaules; ir būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; ir slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”? Tā ka arī no šā apsvēruma, vadoni, izriet ka ir citas pasaules; ir būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; ir slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Kaut arī godājamais Kašjapa tā apgalvo, es tomēr turpinu domāt ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Vai tev, vadoni, ir kādi nebūt apsvērumi, no kuriem izriet ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti?”

“Ir gan, godājamais Kašjapa.”

“Un kādi tie ir, vadoni?”

“Lūk ir man, godājamais Kašjapa, draugi vai paziņas, vai radinieki – atteikušies no slepkavības, atteikušies no zādības, atteikušies no izvirtības, atteikušies no meliem, atteikušies no mēlnesības, atteikušies no rupjiem vārdiem, atteikušies no tukšvārdības, nav alkātīgi, bez naidīguma un ar labestīgām domām. Un tad gadās, ka viņi sasirgst, cieš no smagas slimības. Kad esmu pārliecināts ka viņi no tās slimības vairs neatlabs, eju pie viņiem un saku: ”Ir šramaņi un brahmaņi, kuri tā uzskata un apgalvo: “Visi, kuri atteikušies no slepkavības, atteikušies no zādības, atteikušies no izvirtības, atteikušies no meliem, atteikušies no mēlnesības, atteikušies no rupjiem vārdiem, atteikušies no tukšvārdības, nav alkātīgi, bez naidīguma un ar labestīgām domām - tie pēc nāves, pēc ķermeņa sabrukšanas nonāks labajās pasaulēs, debesīs”. Un jūs, cienījamie, kā reiz esiet atteikušies no slepkavības, atteikušies no zādības, atteikušies no izvirtības, atteikušies no meliem, atteikušies no mēlnesības, atteikušies no rupjiem vārdiem, atteikušies no tukšvārdības, nav alkātīgi, bez naidīguma un ar labestīgām domām. Ja to šramaņu un brahmaņu apgalvojums patiess, tas jūs, cienījamie, pēc nāves, pēc ķermeņa sabrukšanas nokļūsiet labajās pasaulēs, debesīs. Ja jūs tik tiešām pēc nāves, pēc ķermeņa sabrukšanas nonāksiet labajās pasaulēs, debesīs, tad apciemojiet mani un apstipriniet ka ir citas pasaules; ir būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; ir slikto vai labo darbu augļi un rezultāti. Es uz jums, cienījamie, paļaujos, ceru, jums uzticos, ka visu ko jūs godājamie būsiet redzējuši, uzskatīšu kā ja būtu pats redzējis, un ka tā tas tiešām ir.” Viņi man apsola, bet pēc tam neviens nenāk, ne kādu ziņu dod, ne vēstnieku atsūt. Lūk apsvērumi, godājamais Kašjapa, no kā izriet ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Tad es tev, vadoni, izstāstīšu līdzību. Daudzi saprātīgi cilvēki izprot sacītā jēgu caur līdzībām. Iztēlojies, vadoni, cilvēku kurš līdz ausīm sēd mēslu bedrē. Un tu pavēli saviem kalpiem: “Izvelciet to cilvēku no mēslu bedres”. “Paklausām” – viņi atbild, un izvelk cilvēku no mēslu bedres. “Bet tagad rūpīgi noslaukiet mēslus no šā cilvēka ķermeņa ar bambusa slotiņu”. “Paklausām” – viņi atbild, un rūpīgi noslauka mēslus no šā cilvēka ķermeņa ar bambusa slotiņu. Un tu pavēli: “Bet tagad trīs reizes kārtīgi notīriet tā cilvēka ķermeni ar dzeltenu mālu”. Un viņi trīs reizes kārtīgi notīra tā cilvēka ķermeni ar dzeltenu mālu. Un tu viņiem pavēli: “Bet tagad tā cilvēka ķermeni trīs reizes kārtīgi izmasējiet ar eļļu, trīs reize kā nākas ieziediet viņu ar smalku ziedi”. Un viņi tā cilvēka ķermeni trīs reizes kārtīgi izmasē ar eļļu, trīs reize kā nākas iezied viņu ar smalku ziedi. Pēc tam pavēli: “Bet tagad saķemmējiet viņa matus un bārdu”. Un viņi saķemmē viņa matus un bārdu. Un tu viņiem pavēli: “Bet tagad iesmaržiniet to cilvēku ar dārgu vīraku, tērpjiet viņu lieliskās drēbēs, ar dārgakmeņu virtenēm”. Un viņi iesmaržina to cilvēku ar dārgu vīraku, tērpj viņu lieliskās drēbēs, ar dārgakmeņu virtenēm. Un tu viņiem pavēli: “Bet tagad aizvediet to cilvēku uz pili, apmieriniet visas viņa piecas sajūtu baudas”. Un viņi aizved to cilvēku uz pili, un apmierina visas viņa piecas sajūtu baudas. – Kā domā, vadoni? Vai šim cilvēkam – nomazgātam, izmasētam, saķemmētam, dārgakmeņu rotātātam, baltās drēbēs tērtam, kurš

atrodas brīnišķīgas pils telpās, visu piecu sajūtu baudās apmierinātam – būs vēlēšanās vēl atgriezties tajā mēslu bedrē? “

“Noteikti nē, godājamais Kašjapa”.

“Kāpēc tā?”

“Netīra, Kašjapa, ir mēslu kaudze, zināma kā netīra, smirdīga, zināma kā smirdīga, pretīga, zināma kā pretīga, atbaidoša, zināma kā atbaidoša.”

“Lūk tieši tāpat, vadoni, arī cilvēki dieviem ir netīri, zināmi kā netīri, smirdīgi, zināmi kā smirdīgi, pretīgi, zināmi kā pretīgi, atbaidoši, zināmi kā atbaidoši. Dieviem cilvēku smārds, vadoni, liekas pretīgs pat simtiem jūdžu attālumā. Tad tiešām tavi draugi vai paziņas, vai radnieki – atteikušies no slepkavības, atteikušies no zādzības, atteikušies no izvirtības, atteikušies no meliem, atteikušies no mēlnesības, atteikušies no rupjiem vārdiem, atteikušies no tukšvārdības, nav alkatīgi, bez naidīguma un ar labestīgām domām, kad viņi pēc nāves, pēc ķermeņa sabrukšanas nokļuvuši labajās pasaulēs, debesīs, vēlēsies tevi apciemot mani un apstiprināt ka ir citas pasaules; ir būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; ir slikto vai labo darbu augļi un rezultāti? Tā ka arī no šā apsvēruma, vadoni, izriet ka ir citas pasaules; ir būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; ir slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Kaut arī godājamais Kašjapa tā apgalvo, es tomēr turpinu domāt ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Vai tev, vadoni, ir kādi nebūt apsvērumi, no kuriem izriet ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti?”

“Ir gan, godājamais Kašjapa.”

“Un kādi tie ir, vadoni?”

“Lūk ir man, godājamais Kašjapa, draugi vai paziņas, vai radnieki – atteikušies no slepkavības, atteikušies no zādzības, atteikušies no izvirtības, atteikušies no meliem, atteikušies no mēlnesības, atteikušies no rupjiem vārdiem, atteikušies no tukšvārdības, nav alkatīgi, bez naidīguma un ar labestīgām domām. Un tad gadās, ka viņi sasirgst, cieš no smagas slimības. Kad esmu pārliecināts ka viņi no tās slimības vairs neatlabs, eju pie viņiem un saku: ”Ir šramaņi un brahmaņi, kuri tā uzskata un apgalvo: “Visi, kuri atteikušies no slepkavības, atteikušies no zādzības, atteikušies no izvirtības, atteikušies no meliem, atteikušies no mēlnesības, atteikušies no rupjiem vārdiem, atteikušies no tukšvārdības, nav alkatīgi, bez naidīguma un ar labestīgām domām - tie pēc nāves, pēc ķermeņa sabrukšanas nonāks labajās pasaulēs, debesīs”. Un jūs, cienījamie, kā reiz esiet atteikušies no slepkavības, atteikušies no zādzības, atteikušies no izvirtības, atteikušies no meliem, atteikušies no mēlnesības, atteikušies no rupjiem vārdiem, atteikušies no tukšvārdības, nav alkatīgi, bez naidīguma un ar labestīgām domām. Ja to šramaņu un brahmaņu apgalvojums patiess, tas jūs, cienījamie, pēc nāves, pēc ķermeņa sabrukšanas nokļūsiet labajās pasaulēs, debesīs, Trīsdesmit Trīs dievu pasaulē. Ja jūs tik tiešām pēc nāves, pēc ķermeņa sabrukšanas nonāksiet labajās pasaulēs, debesīs, Trīsdesmit Trīs dievu pasaulē, tad apciemojiet mani un apstipriniet ka ir citas pasaules; ir būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; ir slikto vai labo darbu augļi un rezultāti. Es uz jums, cienījamie, paļaujos, ceru, jums uzticos, ka visu ko jūs godājamie būsiet redzējuši, uzskatīšu kā ja būtu pats redzējis, un ka tā tas tiešām ir.” Viņi man apsola, bet pēc tam neviens nenāk, ne kādu ziņu dod, ne vēstnieku atsūt. Lūk apsvērums, godājamais Kašjapa, no kā izriet ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Nu es tevi, vadoni, apstrīdēšu, bet tu atbildi man kā uzskatīsi par pareizu. Kas cilvēkiem ir simt gadi – Trīsdesmit Trīs pasaules dieviem ir viena diennakts. Trīsdesmit tādas diennaktis sastāda mēnesi, divpadsmit tādi mēneši sastāda gadu, bet tūkstoš tādu dievišķo gadu – Trīsdesmit pasaules dievu dzīves laiks. Bet tie draugi vai paziņas, vai radnieki kuri atteikušies no slepkavības, atteikušies no zādzības, atteikušies no izvirtības, atteikušies no meliem, atteikušies no mēlnesības, atteikušies no rupjiem vārdiem, atteikušies no tukšvārdības, nav alkatīgi, bez naidīguma un ar labestīgām domām, pēc nāves, pēc ķermeņa sabrukšanas nokļuvuši labajās pasaulēs, debesīs, Trīsdesmit Trīs dievu pasaulē. Un ja viņiem ienāk prātā doma: “Mēs kādas divas, trīs dieniņas izbaudīsim, apmierināsim visus piecus juteklus ar dievišķajām baudām, bet kaut kad pēc tam apciemosis vadoni Pājāsi un apstiprināsim ka ir citas pasaules; ir būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; ir slikto vai labo darbu augļi un rezultāti”. Tad kā, vadoni, apciemosis viņi tevi un apstiprinās ka ir citas pasaules; ir būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; ir slikto vai labo darbu augļi un rezultāti?”

“Protams nē, godājamais Kašjapa. Mēs taču tad vairs nebūsim dzīvi. Bet tādā gadījumā, no kurienes godājamajam Kašjapam zināms, ka Trīsdesmit Trīs dievu pasaules dievi tiešām eksistē un viņu dzīves laiks ir tieši tāds? Mēs neticam godājamajam Kašjapam, nedz ka Trīsdesmit Trīs dievu pasaules dievi tiešām eksistē un ka viņu dzīves laiks ir tieši tāds.”

“Iztēlojies, vadoni, cilvēku kurš akls no dzimšanas. Viņš neredz nedz gaišu, nedz tumšu, neredz zilu, neredz dzeltenu, neredz sarkanu, neredz rozā, neredz līdzeno un nelīdzeno, neredz zvaigznes, neredz sauli un mēnesi. Un lūk, viņš teiks: “Nav gaišā un tumšā, nav arī tāda kurš redzētu gaišo un tumšo, nav zilā, nav arī tāda kurš redzētu zilo, nav dzeltenā, nav arī tāda kurš redzētu dzeltenu, nav sarkanā, nav arī tāda kurš redzētu sarkano, nav rozā, nav arī tāda, kurš redzētu rozā, nav līdzenā un nelīdzenā, nav arī tāda kurš redzētu līdzeno un nelīdzeno, nav zvaigžņu, nav arī tāda, kurš redzētu zvaigznes, nav saule un mēness, nav arī tāda kurš redzētu sauli un mēnesi. Es tos nepazīstu, es tos neredzu, tātad, tādu nav.” Vai šāds apgalvojums būtu patiess, vadoni?”

“Nē, godājamais Kašjapa. Ir gaišā un tumšā, ir kuri redz gaišo un tumšo, ir zilā, ir kuri redz zilo, ir dzeltenā, ir kuri redz dzeltenu, ir sarkanā, ir kuri redz sarkano, ir rozā, ir kuri redz rozā, ir līdzenā un nelīdzenā, ir kuri redz līdzeno un nelīdzeno, ir zvaigžņu, ir kuri redz zvaigznes, ir saule un mēness, ir kuri redz sauli un mēnesi. Kurš apgalvo “Es tos nepazīstu, es tos neredzu, tātad, tādu nav”, neapgalvo patiesību.”

“Lūk tieši tāds arī tu vadoni, kā akls no dzimšanas šķiet kad apgalvo: “No kurienes godājamajam Kašjapam zināms, ka Trīsdesmit Trīs dievu pasaules dievi tiešām eksistē un viņu dzīves laiks ir tieši tāds?” Taču nevar saskatīt to pasauli ar ķermenisko cilvēka redzi. Taču tie šramaņi un brahmaņi, vadoni, kuri dzīvo meža biezokņos, nomaļās klintīs, tālu no pasaulīgās burzmas un trokšņiem, tur pastāvīgi, centīgi rūpīgi attīsta dievišķo redzi, un lūk viņi ar šo dievišķo redzi – pilnīgi attīrīto, pārāku par parasto cilvēcisko redzi – redz gan šo pasauli, gan citas pasaules, gan brīnumainā kārtā pašradošās būtnes. Lūk kā var redzēt to pasauli, vadoni, nevis tā kā šķiet tev – ar šo pašu ķermenisko cilvēcisko redzi.

Tā ka arī no šā apsvēruma, vadoni, izriet ka ir citas pasaules; ir būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; ir slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Kaut arī godājamais Kašjapa tā apgalvo, es tomēr turpinu domāt ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Vai tev, vadoni, ir kādi nebūt apsvērumi, no kuriem izriet ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti?”

“Ir gan, godājamais Kašjapa.”

“Un kādi tie ir, vadoni?”

“Lūk, godājamais Kašjapa, es redzu ka labu darošie, labajai dharmai sekojošie šramaņi un brahmaņi vēlas dzīvot, nevēlas mirt, vēlas laimi, no varmācības izvairās. Un es tā domāju, godājamais Kašjapa: “Taču ja tie labu darošie, labajai dharmai sekojošie šramaņi un brahmaņi būtu pārliecināti, ka pēc nāves viņiem būs labāk kā šeit, tad viņi vai nu noindētos, vai nodurtos, vai pakārtos, vai arī mestos bezdibeni. Bet ja tie labu darošie šramaņi un brahmaņi nav pārliecināti, ka pēc nāves viņiem būs labāk kā šeit, tad šie godājamie labu darošie, labajai dharmai sekojošie šramaņi un brahmaņi vēlas dzīvot, nevēlas mirt, vēlas laimi, no varmācības izvairās”. Lūk apsvērumi, godājamais Kašjapa, no kā izriet ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Tad es tev, vadoni, izstāstīšu līdzību. Daudzi saprātīgi cilvēki izprot sacītā jēgu caur līdzībām. Kaut kad, vadoni, dzīvoja viens brahmanis, kuram bija divas sievas. No vienas sievas viņam bija dēls, desmit vai divpadsmit gadu vecumā, bet otra bija stāvoklī, gaidības, - te brahmanis nomira. Un lūk, jaunais brahmanis saka sava mirušā tēva otrajai sievai: “Cienījamā! Visa nauda, un visa manta, viss sudrabs un zelts – viss pieder man. Te nekā nav tava, atdod man, cienījamā, tēva mantojumu.” Uz ko tā brahmaniete jaunajam brahmanim atbildēja: “Pagaidi, draugs, līdz es dzemdēšu. Ja piedzims zēns, viņam pienāksies puse. Bet ja piedzims meita, tad viņa būs tavā rīcībā.” Un vēl reiz saka jaunais brahmanis sava mirušā tēva otrajai sievai:

“Cienījamā! Visa nauda, un visa manta, viss sudrabs un zelts – viss pieder man. Te nekā nav tava, atdod man, cienījamā, tēva mantojumu.” Un otro reizi tā brahmaniete jaunajam brahmanim atbildēja: “Pagaidi, draugs, līdz es dzemdēšu. Ja piedzims zēns, viņam pienāksies puse. Bet ja piedzims meita, tad viņa būs tavā rīcībā.” Un trešo reizi saka jaunais brahmanis sava mirušā tēva otrajai sievai: “Cienījamā! Visa nauda, un visa manta, viss sudrabs un zelts – viss pieder man. Te nekā nav tava, atdod man, cienījamā, tēva mantojumu.” Tad brahmaniete devās iekšējā istabā, un ar zobenu sev uzšķērda vēderu: “Tūlīt noskaidrošu, man būs puika vai meitene”. Lūk tā viņa gan savu, gan bērnu dzīvību nobendēja, gan bagātību pazaudēja, savu galu, muļķe un nesaprātīgā, atrada. Jo nepareizi centās iegūt mantojumu. Labu darošie, labajai dharmai sekojošie šramaņi un brahmaņi, vadoni, nesteidzina nenobriedušu augli, gudri cilvēki pagaida kad tas būs nobriedis. Jo ir nozīme, vadoni, labu darošai, labajai dharmai sekojošai šramaņu un brahmaņu dzīvei. Kamēr dzīvo, vadoni, labu darošie, labai dharmai sekojošie šramaņi un brahmaņi, tikmēr tie veic labo, cenšas daudz dzīvo būtņu labumam, cilvēku un dievu labā. Tā ka arī no šā apsvēruma, vadoni, izriet ka ir citas pasaules; ir būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; ir slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Kaut arī godājamais Kašjapa tā apgalvo, es tomēr turpinu domāt ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Vai tev, vadoni, ir kādi nebūt apsvērumi, no kuriem izriet ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti?”

“Ir gan, godājamais Kašjapa.”

“Un kādi tie ir, vadoni?”

Lūk, atved pie manis, Kašjapa, notvertu laupītāju: “Cienājamais! Šis ir notverts laupītājs. Noteic viņam tādu sodu, kādu vēlies”. Un es pavēlu saviem kalpiem: “Tagad iespundējiet šo vīru dzīvu podā, aizvākojiet, notiniet podu ar jēlu ādu, apmetiet ar mitriem māliem un uzlieciet uz uguns”. “Paklausām”, viņi atbild un iespundē to vīru dzīvu podā, aizvāko, notin podu ar jēlu ādu, apmet ar mitriem māliem un uzliek uz uguns. Kad esam pārliecināti ka cilvēks jau miris, noņemam podu, attinām ādu, attaisām un vērojam: “Tagad redzēsīm kā gars (apziņa) iznāks ārā”. Un mēs neredzam ka gars iznāktu. Lūk apsvērumi, godājamais Kašjapa, no kā izriet ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Tu man piekritīsi, vadoni, ka diendusas laikā sapnī dažbrīd redzi brīnišķīgus parkus, skaistas birzis, lieliskas vietas, rāmus dīķus?”

“Jā, es tev piekrītu, godājamais Kašjapa, diendusas laikā sapnī dažbrīd redzu brīnišķīgus parkus, skaistas birzis, lieliskas vietas, rāmus dīķus.”

“Un vai tajā laikā tevi apsargā kupraini, punduri, jaunas meitenes?”

“Jā, godājamais Kašjapa, tajā laikā mani apsargā kupraini, punduri, jaunas meitenes.”

“Un vai viņi redz, kā tavs gars aiziet, pēc tam atgriežas?”

“Nē, godājamais Kašjapa.”

“Tātad, tavu dzīvo garu citi dzīvie cilvēki nevar redzēt, nedz kad tas aiziet, nedz kad atgriežas. Tad kur gan tev pamanīt mirušu garu, kad tas aiziet? Tā ka arī no šā apsvēruma, vadoni, izriet ka ir citas pasaules; ir būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; ir slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Kaut arī godājamais Kašjapa tā apgalvo, es tomēr turpinu domāt ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Vai tev, vadoni, ir kādi nebūt apsvērumi, no kuriem izriet ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti?”

“Ir gan, godājamais Kašjapa.”

“Un kādi tie ir, vadoni?”

Lūk, atved pie manis, Kašjapa, notvertu laupītāju: “Cienājamais! Šis ir notverts laupītājs. Noteic viņam tādu sodu, kādu vēlies”. Un es pavēlu saviem kalpiem: “Tagad vispirms šo cilvēku nosveriet dzīvu, tad nožņaudziet ar virvi un nosveriet vēlreiz.” “Paklausām” viņi atbild un to cilvēku nosver dzīvu, tad nožņaudz ar virvi un nosver vēlreiz. Izrādās ka dzīvs būdams viņš ir vieglāks, mīkstāks, un elastīgāks, bet miris viņš ir smagāks, cietāks un neelastīgāks. Lūk apsvērumi, godājamais Kašjapa, no kā izriet ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Tad es tev, vadoni, izstāstīšu līdzību. Daudzi saprātīgi cilvēki izprot sacītā jēgu caur līdzībām. Iedomājies, vadoni, ka kāds nosver dzelzs lodi, ko veselu dienu karsējis – uzkaršētu, karstumā zvērojošu, kvēlojošu, bet pēc tam nosver kad lode atdzisusi un auksta. Kad gan lode būs vieglāka, mīkstāka un elastīgāka, vai tad kad tā uzkaršēta, karstumā zvērojoša, kvēlojoša, vai atdzisusi un auksta?”

“Kad tajā dzelzs lodē dzirksteļo vējš, godājamais Kašjapa, un tā ir uzkaršēta, karstumā zvērojoša, kvēlojoša, tad tā vieglāka, mīkstāka un elastīgāka. Kad tajā lodē nedzirksteļo vējš, tā auksta un atdzisusi, tad tā smagāka, cietāka un neelastīga.”

“Lūk, vadoni, tieši tāpat arī kad ķermenī kad tajā ir dzīvības spēks, ir apziņa, ir siltums – tad tas vieglāks, mīkstāks, un elastīgāks. Kad ķermenī nav dzīvības spēka, nav apziņas, nav siltuma – tad tas smagāks, cietāks un neelastīgāks. Tā ka arī no šā

apsvēruma, vadoni, izriet ka ir citas pasaules; ir būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; ir slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Kaut arī godājamais Kašjapa tā apgalvo, es tomēr turpinu domāt ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Vai tev, vadoni, ir kādi nebūt apsvērumi, no kuriem izriet ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti?”

“Ir gan, godājamais Kašjapa.”

“Un kādi tie ir, vadoni?”

Lūk, atved pie manis, Kašjapa, notvertu laupītāju: “Cienājamais! Šis ir notverts laupītājs. Noteic viņam tādu sodu, kādu vēlies”. Un es pavēlu saviem kalpiem: “Nomirdiniet viņu tā, ka netiek sabojāts veselums nedz ādai, nedz muskuļiem, nedz cīpslām, nedz kauliem vai kaulu smadzenēm.” “Paklausām” viņi atbild un sāk mirdiniet viņu tā, ka netiek sabojāts veselums nedz ādai, nedz muskuļiem, nedz cīpslām, nedz kauliem vai kaulu smadzenēm. Kad viņš jau pa pusei miris, pavēlu: “Tagad nolieciet šo cilvēku uz muguras, paskatīsimies kā no viņa iznāks gars”. Noliekam viņu uz muguras, bet neredzam kā gars iznāk. Tad viņiem pavēlu: “Tagad nolieciet šo cilvēku uz vēdera... tagad – uz sānu... tagad – uz otru sānu... tagad uzceliet stāvus... tagad nostādiēs uz galvas... tagad iesitiet viņam ar roku... tagad ar zemes pikuci... tagad kratiet viņu... vēl stiprāk kratiet – paskatīsimies kā no viņa iznāks gars”. Viņi visu dara kā esmu pavēlējis, bet mēs neredzam ka no viņa iznāktu gars. Acis viņam tā pašas, redzes objekti tie paši, bet viņš tos neuztver, ausis tās pašas, skaņas tās pašas, bet viņš tās neuztver, oža viņam tā pati, aromāti tie paši, bet viņš tās neuztver, mēle tā pati, garšas tās pašas, bet viņš tās neuztver, ķermenis viņam tas pats, ar tausti sajūtamie priekšmeti tie paši, bet viņš tos neuztver. Lūk apsvērumi, godājamais Kašjapa, no kā izriet ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Tad es tev, vadoni, izstāstīšu līdzību. Daudzi saprātīgi cilvēki izprot sacītā jēgu caur līdzībām. Kaut kad, vadoni, viens gliemežvāka taures muzikants, ieradās tālīnā ciematā ar visu savu gliemežvāku. Ieradies ciematā, viņš apstājās ciemata vidū, trīs reizes ietaurējās ar gliemežnīcu, pēc tam to nolika zemē un apsēdās blakus. Un lūk, vadoni, tālīnā ciemata iedzīvotāji nodomāja: “Kas gan tā par tādu skanīgu skaņu, tāda aicinoša, tāda apburoša, tāda garu priecējoša?” Savākušies viņi jautā muzikantam: “Pasaki mums, Kas tā par tādu skanīgu skaņu, tāda aicinoša, tāda apburoša, tāda garu priecējoša?” – “Lūk, gliemežnīca, tās skaņa tāda skanīga, tāda aicinoša, tāda apburoša, tāda garu priecējoša.” Tad viņi nolika gliemežvāku zemē: ”Skani, gliemežvāk, skani!” Gliemežvāks klusē. Viņi to apgriezta... uz sāniem nolika... uz otriem sāniem nolika... uz vēdera nolika... apgriezta, nolika... ar roku iesita... sakratīja... spēcīgāk sakratīja... vēl spēcīgāk sakratīja: “Skani, gliemežnīca, skani!” Bet gliemežnīca joprojām klusē. Un lūk, vadoni, muzikants nodomāja: “Kādi gan muļķi ir šie tālienes ļaudis! Cik nepareizi viņi cenšas izdabūt skaņu no gliemežvāka!” Paņēma viņu acu priekšā gliemežvāku, trīs reizes ar to skanīgi notaurēja un aizgāja ar visu gliemežnīcu. Un tad, vadoni, tās tālīnās vietas ļaudis nodomāja: “Kamēr ar gliemežnīcu ir cilvēks, ir viņa piepūle, ir taurēšana – tikmēr tā skan. Bet kad ar to gliemežnīcu nav cilvēka, nav viņa piepūles, nav viņa taurēšana – tad tā neskan”. Lūk, tieši tāpat, vadoni, kamēr ķermenī ir dzīvības spēks, ir siltums, ir apziņa – tikmēr tas iet no tur un šurp, un stāv, un sēd, un apguļas, un ar acīm redz tēlus, un ar ausīm dzird skaņas, un ar ožu sajūt aromātus, un ar mēli sajūt garšas, un ar ķermeni sajūt sajūtu

objektus, un ar prātu apzinās dharmas. Kad ķermenī nav dzīvības spēka, nav siltuma, nav apziņas – tad tas neiet tur un šurp, un nestāv, un nesēd, un anepguļas, un ar acīm neredz tēlus, un ar ausīm nedzird skaņas, un ar ožu nesajūt aromātus, un ar mēli nesajūt garšas, un ar ķermeni nesajūt sajūtu objektus, un ar prātu neapzinās dharmas. Tā ka arī no šā apsvēruma, vadoni, izriet ka ir citas pasaules; ir būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; ir slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Kaut arī godājamais Kašjapa tā apgalvo, es tomēr turpinu domāt ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Vai tev, vadoni, ir kādi nebūt apsvērumi, no kuriem izriet ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti?”

“Ir gan, godājamais Kašjapa.”

“Un kādi tie ir, vadoni?”

Lūk, atved pie manis, Kašjapa, notvertu laupītāju: “Cienājamais! Šis ir notverts laupītājs. Noteic viņam tādu sodu, kādu vēlies”. Un es pavēlu saviem kalpiem: “Nodīrājiet viņam dzīvam ādu, varbūt mēs ieraudzīsim viņa garu”. Viņam dzīvam nodīrā ādu, bet nekādu garu neredzam. “Tagad nodīrājiet viņam pilnīgi visu atlikušo ādu... muskuļus... dzīslas... kaulus... kaulu smadzenes, varbūt mēs ieraudzīsim viņa garu”. Viņi izdara visu ko esmu pavēlējis, bet viņa garu mēs neredzam. Lūk apsvērums, godājamais Kašjapa, no kā izriet ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”

“Tad es tev, vadoni, izstāstīšu līdžību. Daudzi saprātīgi cilvēki izprot sacītā jēgu caur līdžībām. Kāds askēts vientuļnieks, uguns pielūdzējs dzīvoja zaru būdīnā nomaļā vietā. Un tobrīd, vadoni, cilvēki no kāda apgabala pārcēlās uz citu vietu. Un viņu vezumi apstājās nakšņošanai netālu no askēta mītnes, un rītausmā devās tālāk. Un lūk, vadoni, tas vientuļnieks nodomāja: “Ja būtu aizgājis pie viņiem uz apmetni, varbūt būtu saņēmis ko noderīgu”. Un tas askēts uguns pielūdzējs no rīta agri piecēlās, aizgāja uz pārceļotāju apmešanās vietu, un ieraudzīja tur mazu, vāju mazuli, vēl staigāt neprotošu – viņu bija aizmirsuši. Ieraudzījis mazuli, askēts nodomāja: “Neklājas, ka manu acu priekšā bojā aizietu cilvēku bērns. Ņemšu šo mazuli pie sevis, rūpēšos, gādāšu un izaudzināšu.” Un lūk, šis askēts vientuļnieks, uguns pielūdzējs, paņēma mazuli pie sevis, rūpējās, gādāja un izaudzināja. Kad puisēnam jau bija desmit vai divpadsmit gadu, vientuļniekam vajadzēja doties uz apdzīvotu vietu darīšanās. Un askēts teica puisēnam: “Dēliņ, man nepieciešams aiziet uz apdzīvotu vietu. Skaties man, pieskatī ugunskuru, neļauj tam nodzist. Bet ja tev ugunskurs nodzīs – lūk nazis, lūk malka, lūk aizkurs, iekur ugunskuru atkal un turpini to uzraudzīt”. Tā sacīja puisēnam vientuļnieks askēts, uguns pielūdzējs, un aizdevās uz apdzīvotu vietu. Bet puisēns aizspēlējās un aizmirsta par uguni, un tas nodzisa. Te puisēns nodomāja: “Tēvs man pieteica lai pieskatu ugunskuru, neļauju tam nodzist. Bet ja ugunskurs nodzīs – lūk nazis, lūk malka, lūk aizkurs, lai iekurtu ugunskuru atkal un turpinātu to uzraudzīt”. Paņēma puisēns iekura skalu, sāka to drāzt ar nazi: “Vai tādā veidā iekur uguni?”

Ugunskurs neiedegās. Viņš pāršķēla iekura skalu uz pusēm, sašķēla trijās daļās, sašķēla četrās, piecās, desmit, simt, to sašķēla sīkās šķēpelītēs, kuras uz akmens sašķaidīja pulverī un palaida pa vējam: “Vai tādā veidā iekur uguni?”

Ugunskurs neiedegās. Bet askēts vientuļnieks, apdzīvotajā vietā nokārtojās savas darīšanas, atgriezās savā mītnē.

Atgriezies, viņš jautāja puisēnam: “Vai tev nenodzisa ugunskurs, dēliņ?” “Jā, tēvs, es aizspēlējos un aizmirsa par uguni, tas nodzisa. Un es nodomāju: “Tēvs man pieteica lai pieskatu ugunsroku, neļauju tam nodzist. Bet ja ugunskurs nodzisis – lūk nazis, lūk malka, lūk aizkurs, lai iekurtu ugunsroku atkal un turpinātu to uzraudzīt”. Paņēmu iekura skalu, sāku to drāzt ar nazi – vai ugunskurs iedegās? Ugunskurs neiedegās. Es pāršķēlu iekura skalu uz pusēm, sašķēlu trijās daļās, sašķēlu četrās, piecās, desmit, simt, to sašķēlu sīkās šķēpelītēs, kuras uz akmens sašķaidīju pulverī un palaidu pa vējam – vai ugunskurs iedegās? Ugunskurs neiedegās.” Tad askēts vientuļnieks nodomāja: “Kāds muļķis puisēns un cik nesaprātīgs! Kā gan viņš tā, tik nepareizi centās iekurt uguni? Tad viņš puisēna acu priekšā paņēma iekuru, aizkūra uguni un sacīja puisēnam: “Lūk tā, dēliņ, vajag kurt ugunsroku, nevis tā kā tu, muļķīgi un nesaprātīgi, centies to iekurt”. – Lūk tieši tāpat arī tu, vadoni, muļķīgi un nesaprātīgi centies atrast to pasauli. Atsakies, vadoni, atsakies no šiem kaitīgajiem priekšstatiem. Atsakies, vadoni, atsakies no šiem kaitīgajiem priekšstatiem. Tad tev no tiem nebūs ilgstošas nelaimes un bēdas.”

“Lai arī godājamais Kašjapa tā saka, es nevaru atteikties no tiem kaitīgajiem priekšstatiem. Jo gan Košalas valdnieks Prasenadžits, gan apkārtējie valdnieki zina, ka vadonis Pajāsi tā uzskata un apgalvo:” Nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”. Ja atteikšos no šīm kaitīgajām domām, tad kāds varēs man pārņemt – lūk stulbs un nesaprātīgs tas valdnieks Pajāsi, nespēj turēties pie sava paša uzskatiem. Par spīti visam pie tiem turēšos, aiz pašcieņas pie tiem turēšos, aiz dusmām pie tiem turēšos!”

“Tad es tev, vadoni, izstāstīšu līdžību. Daudzi saprātīgi cilvēki izprot sacītā jēgu caur līdžībām. Kaut kad, vadoni, liela karavāna ar tūkstoš vezumiem devās no austrumu puses uz rietumiem. Ceļā viņi ātri vien iztērēja visus salmus, malku, ūdeni un zaļumus. Bet tā karavāna piederēja diviem tirgoņiem, vienam piecsimt vezumu, un otram piecsimt vezumu. Un tad tirgoņi nolēma: “Ļoti liela tā mūsu karavāna – tūkstoš vezumu. Savā ceļā ātri vien iztērēsim visus salmus, malku, ūdeni un zaļumus. Labāk sadalīsim karavānu uz pusēm.” Un sadalīja karavānu: vienam piecsimt vezumu, otram piecsimt vezumu. Vienam no tirgoņiem rezervē bija vairāk salmu, malkas ūdens un zaļumu, un viņš devās ceļā. Pēc trim dienām ceļā, satika melnas ādas krāsas cilvēku, ar sarkanām acīm, rotātu ar lotosa virtenēm, slapjiem vaļējiem matiem, slapjām drēbēm, un cilvēks brauca ar ēzeļa vilktiem ratiem, kuru riteņi bija noķepuši ar dubļiem. Tirgotājs vaicāja: “No kurienes nākdams?” “No turienes.” “Bet ko, priekšā tuksnesī, lietūs nolijis?” “Jā, priekšā tuksnesī nolijis lietūs, ceļi izmirkuši, tur visur daudz zāles, malkas, ūdens: metiet prom savus vecos salmus, malku, ūdeni, dodieties ātri uz priekšu ar viegliem, nepiekrautiem vezumiem, nemokiet vēršus.” Un lūk, tirgonis sasauca savus dzinējus: “Tas cilvēks lūk ko saka: priekšā tuksnesī nolijis lietūs, ceļi izmirkuši, tur visur daudz zāles, malkas, ūdens: metiet prom savus vecos salmus, malku, ūdeni, dodieties ātri uz priekšu ar viegliem, nepiekrautiem vezumiem, nemokiet vēršus.” - “Metīsim prom mūsu vecos salmus, malku un ūdeni, dosimies ātri uz priekšu ar viegliem, nepiekrautiem vezumiem, nemocīsim vēršus”. “Labi” tirgonim piekrita dzinēji, izmeta vecos salmus, malku un ūdeni un ātri ar nepiekrautiem vezumiem devās uz priekšu. Bet ne pirmajā pieturas vietā viņi neatrada ne salmus, ne malku, ne ūdeni, arī ne otrajā, ne trešajā, ne ceturtajā, ne piektajā, ne sestajā, ne septītajā – visi viņi tur satika savu nāvi. Viss cilvēkus, visus karavānas lopus aprija tas ļaunais jakša, vieni vienīgi kauli palika.

Kad otrs tirgonis nolēma ka pirmais jau tālu gabalā, viņš nodrošinājies ar pamatīgiem salmu, malkas un ūdens krājumiem, devās ceļā. Pēc trim dienām ceļā, satika melnas

ādas krāsas cilvēku, ar sarkanām acīm, rotātu ar lotosa virtenēm, slapjiem vaļējiem matiem, slapjām drēbēm, un cilvēks brauca ar ēzeļa vilktiem ratiem, kuru riteņi bija noķepuši ar dubļiem. Tirgotājs vaicāja: “No kurienes nākdams?” “No turienes.” “Bet ko, priekšā tuksnesī, lietus nolijis?” “Jā, priekšā tuksnesī nolijis lietus, ceļi izmirkuši, tur visur daudz zāles, malkas, ūdens: metiet prom savus vecos salmus, malku, ūdeni, dodieties ātri uz priekšu ar viegliem, nepiekrautiem vezumiem, nemokiet vēršus.” Un lūk, tirgonis sasauca savus dzinējus: “Tas cilvēks lūk ko saka: priekšā tuksnesī nolijis lietus, ceļi izmirkuši, tur visur daudz zāles, malkas, ūdens: metiet prom savus vecos salmus, malku, ūdeni, dodieties ātri uz priekšu ar viegliem, nepiekrautiem vezumiem, nemokiet vēršus. Taču tas cilvēks nav mūsu draugs vai radnieks, kā gan mēs varam paļauties uz viņa vārdiem? Nedrīkst aizmest pietauptos salmus, malku un ūdeni, dosimies uz priekšu ar krājumiem, kādi mums ir.” “Labi” tirgonim piekrita dzinēji, un devās tālāk ar krājumiem, kādi viņiem bija. Un pirmajā pieturas vietā viņi neatrada ne salmus, ne malku, ne ūdeni, arī ne otrajā, ne trešajā, ne ceturtajā, ne piektajā, ne sestajā, ne septītajā, vien redzēja bojā gājušās karavānas paliekas. Un no visiem pirmās karavānas cilvēkiem un jūga lopiem, kurus bija aprijis jakša, viņi atrada vien kaulus.

Un tad tas tirgonis sasauca savus dzinējus: “Lūk, pirmā karavāna šeit atrada savu galu pateicoties tās īpašnieka, tirgoņa muļķībai. Bet mēs tagad no savas karavānas izmetīsim vienkāršākās, lētākās preces, un no viņu vezumiem paņemsim dārgākās.”

“Labi” dzinēji piekrita tirgonim, un izmeta vienkāršākās, lētākās preces, un no viņu vezumiem paņēma dārgākās, un veiksmīgi izkļuva no tuksneša pateicoties sava vadoņa, tirgoņa saprātīgumam. Lūk, tieši tāpat arī tu, vadoni, savu galu atradīsi, nepareizi, muļķīgi un nesaprātīgi cenšoties atrast to pasauli. Un visi tie, kuri nolems tev ticēt un tevi paklausīt, tāpat atradīs savu galu, kā tie karavānas dzinēji. Atsakies, vadoni, atsakies no šiem kaitīgajiem priekšstatiem. Atsakies, vadoni, atsakies no šiem kaitīgajiem priekšstatiem. Tad tev no tiem nebūs ilgstošas nelaimes un bēdas.”

“Lai arī godājamais Kašjapa tā saka, es nevaru atteikties no tiem kaitīgajiem priekšstatiem. Jo gan Košalas valdnieks Prasenadžits, gan apkārtējie valdnieki zina, ka vadonis Pajāsi tā uzskata un apgalvo:” Nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”. Ja atteikšos no šīm kaitīgajām domām, tad kāds varēs man pārņemt – lūk stulbs un nesaprātīgs tas valdnieks Pajāsi, nespēj turēties pie sava paša uzskatiem. Par spīti visam pie tiem turēšos, aiz pašcieņas pie tiem turēšos, aiz dusmām pie tiem turēšos!”

“Tad es tev, vadoni, izstāstīšu līdzību. Daudzi saprātīgi cilvēki izprot sacītā jēgu caur līdzībām. Kaut kad, vadoni, viens cūkkopis devās no sava ciemata uz citu ciematu. Un tur viņš pamanīja lielu sausu mēslu kaudzi. Tos pamanījis, viņš nodomāja: “Lūk, pamesta vesela mēslu kaudze, bet tā taču ir barība manām cūkām. Savākšu tos mēslus sev”. Viņš izplāja savas virsējās drēbes, uz tām uzlika mēslu kaudzi, sasēja mezglā un uz galvas nesa mājup. Bet ceļā uznāca spēcīga lietuse. Cilvēks tik gāja uz priekšu, mēsli samirka, sāka tecēt un nosmērēja viņu no galvas līdz kājām. Cilvēki, viņu redzot sauca: “Ei, draugs, tu ko, jucis esi, vai? Lūk, mēsli izmirkuši, līdz pat kājām tevi nosmērējuši, bet tu tikai ej!” “Paši esiet prātu zaudējuši, paši jukuši! Tā taču barība manām cūkām”. Lūk, tieši tāds pats arī tu, vadoni, man šķiet kā cilvēks ar mēslu čupu uz galvas. Atsakies, vadoni, atsakies no šiem kaitīgajiem priekšstatiem. Atsakies, vadoni, atsakies no šiem kaitīgajiem priekšstatiem. Tad tev no tiem nebūs ilgstošas nelaimes un bēdas.”

“Lai arī godājamais Kašjapa tā saka, es nevaru atteikties no tiem kaitīgajiem priekšstatiem. Jo gan Košalas valdnieks Prasenadžits, gan apkārtējie valdnieki zina,

ka vadonis Pajāsi tā uzskata un apgalvo:” Nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”. Ja atteikšos no šīm kaitīgajām domām, tad kāds varēs man pārnest – lūk stulbs un nesaprātīgs tas valdnieks Pajāsi, nespēj turēties pie sava paša uzskatiem. Par spīti visam pie tiem turēšos, aiz pašcieņas pie tiem turēšos, aiz dusmām pie tiem turēšos!”

“Tad es tev, vadoni, izstāstīšu līdzību. Daudzi saprātīgi cilvēki izprot sacītā jēgu caur līdzībām. Viens blēdis katru reizi, kad viņam bija neveiksmīgs metiens, norija kauliņus. Ievēroja cits blēdis, ka tas blēdis katru reizi, kad viņam uzkritis neveiksmīgs metiens, kauliņus norij, un teica viņam: “Tu ko, draugs, visu laiku tikai uzvari un uzvari. Dod man kauliņus, sniegšu tiem ziedojumu. “ “Ņem, draugs”, - pirmais blēdis atdeva otrajam kauliņus. Un lūk, tas blēdis uz kauliņiem uzieda indi, un teica pirmajam blēdim: “Nu ko, draugs, uzspēlēsim?” “Uzspēlēsim gan, draugs”, - atbildēja pirmais blēdis otrajam. Atkal viņi sāka spēlēt, un atkal tad blēdis, kad viņam bija neveiksmīgs metiens, norija kauliņus. Un redzēja otrs blēdis, ka pirmais blēdis katru reizi, kad viņam uzkritis neveiksmīgs metiens, atkal kauliņus norij, un teica viņam: Kauliņu, sasmērētu ar šausmīgu indi,

Tu, nesaprātīgais, norij.

Rij, rij, blēdi esmu,

Pēc tam tev slikti būs!

Lūk, tieši tāpat arī tu, vadoni, man šķieti līdzīgs tam blēdim spēlmanim. Atsakies, vadoni, atsakies no šiem kaitīgajiem priekšstatiem. Atsakies, vadoni, atsakies no šiem kaitīgajiem priekšstatiem. Tad tev no tiem nebūs ilgstošas nelaimes un bēdas.”

“Lai arī godājamais Kašjapa tā saka, es nevaru atteikties no tiem kaitīgajiem priekšstatiem. Jo gan Košalas valdnieks Prasenadžits, gan apkārtējie valdnieki zina, ka vadonis Pajāsi tā uzskata un apgalvo:” Nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti.”. Ja atteikšos no šīm kaitīgajām domām, tad kāds varēs man pārnest – lūk stulbs un nesaprātīgs tas valdnieks Pajāsi, nespēj turēties pie sava paša uzskatiem. Par spīti visam pie tiem turēšos, aiz pašcieņas pie tiem turēšos, aiz dusmām pie tiem turēšos!”

“Tad es tev, vadoni, izstāstīšu līdzību. Daudzi saprātīgi cilvēki izprot sacītā jēgu caur līdzībām. Kaut kad, vadoni, kāda cilvēku grupa pārcēlās uz citu vietu. Un lūk, viens cilvēks sacīja savam draugam: “Labāk, draugs, aiziesim tur, kur tie cilvēki iepriekš dzīvoja, varbūt, atradīsim tur ko vērtīgu.” “Labi, draugs”, draugs atbildēja. Un lūk, aizgāja viņi uz to vietu, kur iepriekš dzīvoja tie cilvēki, un nonāca kādā ciemata ieliņā. Un redzēja, ka tur pamestas vairākas kaņepju kaudzes. To redzēdams, cilvēks sacīja otram: “Redzi, draugs, te atstātas kaņepes. Tu uzsiens sev nestu ar kaņepēm, es uzsiēšu sev nastu ar kaņepēm, iesim ar tām”. “Labi, draugs”, atbildēja otrs, un abi uzsiēja kaņepju nastas. Un lūk, abi ar savām kaņepju nastām nonāca kādā citā ciemata ieliņā, un redzēja ka tur pamests prāvs kaņepju dzijas daudzums. To redzēdams, cilvēks sacīja otram: “Redzi, draugs, te atstāta kaņepju dzija, bet tas ir tieši tas, kāpēc mums bija vajadzīgas kaņepes. Labāk, draugs, gan es aizmetīšu savu kaņepju nastu, gan tu aizmetīsi savu kaņepju nastu, un dosimies tālāk ar kaņepju dzijas nastām”. “Bet šī kaņepju nasta, draugs, man ērti uzsieta, esmu to jau tik tālu nesis, man ar to pietiek, bet tu dari kā zini”. Tad pirmais cilvēks aizmeta kaņepju nastu, paņēma kaņepju dzijas un gāja tālāk. Un lūk, abi ar savām kaņepju nastām nonāca kādā citā ciemata ieliņā, un redzēja ka tur pamesti kaņepju auduma baķi. To redzēdams, cilvēks sacīja otram: “Redzi, draugs, te atstāts kaņepju audums, bet tas ir tieši tas, kāpēc mums bija vajadzīgas kaņepes vai kaņepju dzija. Labāk, draugs, es aizmetīšu savu kaņepju dzijas

nastu, tu aizmetīsi savu kaņepju nastu, un dosimies tālāk ar kaņepju auduma nastām”. “Bet šī kaņepju nasta, draugs, man ērti uzsieta, esmu to jau tik tālu nesis, man ar to pietiek, bet tu dari kā zini”. Tad pirmais cilvēks aizmeta kaņepju dzijas nastu, paņēma kaņepju audumu un gāja tālāk. Un citās vietās viņi redzēja pamestas linu kaudzes... linu dzijas... linu audumus... kokvilnas dziju... kokvilnas audumus... dzelzi... varu... alvu... svinu... sudrabu, un visbeidzot – zeltu. To redzēdams, cilvēks sacīja otram: “Redzi, draugs, te atstāts zelts, bet tas ir tas, kāpēc mums bija nepieciešamas kaņepes, kaņepju dzija, kaņepju audums, vai lini, linu dzijas, linu audums, vai kokvilnas dzija, kokvilnas audums, vai dzelzs, vai varš, vai alva, vai svins, vai sudrabs. Labāk, draugs, es aizmetīšu savu nastu ar sudrabu, tu aizmetīsi savu kaņepju nastu, un dosimies tālāk ar zeltu nastās”. “Bet šī kaņepju nasta, draugs, man ērti uzsieta, esmu to jau tik tālu nesis, man ar to pietiek, bet tu dari kā zini”. Aizmeta pirmais cilvēks savu sudraba nastu, paņēma zeltu un gāja tālāk.

Un lūk, atgriezās viņi savā ciematā. Un tam no abiem draugiem, kurš atgriezās ar kaņepju nastu, nedz vecāki priecājās, nedz sieva ar bērniem priecājās, nedz pats jutās laimīgs un apmierināts. Bet otram, kurš atgriezās ar zeltu nastā, gan vecāki priecājās, gan sieva ar bērniem priecājās, gan pats jutās laimīgs un apmierināts. Lūk, tieši tāpat arī tu, vadoni, man šķiet tāds pats kā tas kurš atnesa kaņepes. Atsakies, vadoni, atsakies no šiem kaitīgajiem priekšstatiem. Tad tev no tiem nebūs ilgstošas nelaimes un bēdas.”

“Jau tavš pirmais salīdzinājums, godājamais Kašjapa, mani iedvesmoja un iepriecināja, bet es vēlējos vēl dzirdēt tavas lieliskās atbildes, tāpēc nolēmu vēl godājamajam Kašjapam runāt pretī. Brīnišķīgi, Kašjapa, brīnišķīgi, Kašjapa! Un mani burtiski no galvas stājas un kājām nolīki, gluži kā apslēpto parādīji, apmaldījušos uz ceļa izvedi, tumsā eļļas lampu ienesi: “Kam acis, lai redz” – lūk, tā tu, godājamais Kašjapa, dažādos viedos izskaidroji Dharmu. Tagad, godājamais Kašjapa, es pieņemu Patvērumu pie Visgodājamākā Gautamas, viņa Dharmas un Sanghas (mūku kopienas). Uzskati mani, godājamais Kašjapa, par pasaulīgo sekotāju, no dotā brīža pieņem mani kā savu mācekli. Es vēlos, godājamais Kašjapa, sniegt lielu ziedojumu. Lai godājamais Kašjapa iemāca mani, kā to darīt, lai no tā būtu ilgstoša laime un prieks.”

“Ja, vadoni, ziedojuma laikā tiek upurētas govīs, vai kazas, vai nokauti auni, vai nogalina putnus vai cūkas, vai jebkuru citu būtni; ja ziedojuma veicēji ir ar nepatiesiem viedokļiem, nepatiesiem nolūkiem, nepatiesas runas, nepatiesas darbības, nepatiesu dzīves veidu, nepatiesu centību, nepatiesu iegaumēšanu, nepatiesu koncentrāciju – tad tādi ziedojumu nenesīs nekādus augļus, nekādu labumu, nekādu slavu, nekādu pozitīvu efektu. Iedomājies, vadoni, ka kāds zemnieks ar arklu un sēklām devies mežā. Tur viņš sliktā vietā, ar nesagatavotu zemi, no celmiem un čakšņiem neatbrīvotā laukā, netaisnā, sausajā sezonā iestādītu neattīrītas, sapuvušas sēklas. Vai tādā gadījumā izdīgs, izaugs, attīstīsies šīs sēklas, vai zemniekam būs laba raža?”

“Nemaz nē, godājamais Kašjapa”.

“Lūk, tieši tāpat, vadoni, ja ziedojuma laikā tiek upurētas govīs, vai kazas, vai nokauti auni, vai nogalina putnus vai cūkas, vai jebkuru citu būtni; ja ziedojuma veicēji ir ar nepatiesiem viedokļiem, nepatiesiem nolūkiem, nepatiesas runas, nepatiesas darbības, nepatiesu dzīves veidu, nepatiesu centību, nepatiesu iegaumēšanu, nepatiesu koncentrāciju – tad tādi ziedojumu nenesīs nekādus augļus, nekādu labumu, nekādu slavu, nekādu pozitīvu efektu. Toties, vadoni, ja ziedojuma laikā netiek upurētas govīs, vai kazas, netiek nokauti auni, nenogalina putnus vai cūkas, vai jebkuru citu būtni; ja ziedojuma veicēji ir ar patiesiem viedokļiem, patiesiem nolūkiem, ar patieso

runu, patieso darbību, patiesu dzīves veidu, patiesu centību, patiesu iegaumēšanu, patiesu koncentrāciju – tad tādi ziedojuumu nesīs augļus, labumu, slavu, nesīs pozitīvu efektu. Iedomājies, vadoni, ka kāds zemnieks ar arklū un sēklām devies mežā. Tur viņš labā vietā, ar sagatavotu zemi, no celmiem un čakšņiem atbrīvotā laukā, laikā, pareizajā sezonā iestādītu attīrītas, svaigas sēklas. Vai tādā gadījumā izdīgs, izaugs, attīstīsies šīs sēklas, vai zemniekam būs laba raža?”

“Jā, godājamais Kašjapa”.

Lūk, tieši tāpat vadoni, ja ziedojuuma laikā netiek upurētas govīs, vai kazas, netiek nokauti auni, nenogalina putnus vai cūkas, vai jebkuru citu būtni; ja ziedojuuma veicēji ir ar patiesiem viedokļiem, patiesiem nolūkiem, ar patieso runu, patieso darbību, patiesu dzīves veidu, patiesu centību, patiesu iegaumēšanu, patiesu koncentrāciju – tad tādi ziedojuumu nesīs augļus, labumu, slavu, nesīs pozitīvu efektu.”

Un vadonis Pajāsi pavēlēja izdalīt dāvanas šramaņiem un brahmaņiem, nabadzīgajiem, ceļiniekiem un visiem lūdzējiem. Ēdiens tajā dāvinājumā bija diezputra ar saskābušu diezpienu, un izdalītais apģērbs vecs un noplīsis. Tai dāvanu izdalīšanā piedalījās arī jaunais brahmanis Uttara. Izdalīdams dāvanas, viņš ar izsmieklū sacīja: “Šajā pasaulē es iepazīnu šādu vadoņa Pajāsi dāsnumu, kāds tas būs nākamajā?” Un vadonis Pajāsi padzirdēja, ka jaunais brahmanis Uttara izsmej: “Šajā pasaulē es iepazīnu šādu vadoņa Pajāsi dāsnumu, kāds tas būs nākamajā?” Un aizsūtīja vadonis Pajāsi pēc jaunā brahmaņa Uttaras, un vaicāja viņam: “Vai taisnība ka tu, dārgais Uttara, dalīdams dāvanas, izsmej: “Šajā pasaulē es iepazīnu šādu vadoņa Pajāsi dāsnumu, kāds tas būs nākamajā?””

“Taisnība”.

“Bet kāpēc tu tā izsmej? Vai tad mēs necenšamies uzkrāt nopelnus, nerēķināmos saņemt sniegto dāvinājumu augļus?”

“Ēdiens tavā dāvinājumā, cienījamais, ir diezputra ar saskābušu diezpienu. Tu taču pat ar kāju tādām nespersi, kur nu vēl ēdīsi. Un izdalāmais apģērbs vecs un noplīsis, tu pat ar kāju tādām nespersi, kur nu vēl mugurā vilksi. Tu, cienījamais, esi mums cienījams un godājams, vai gan mēs varam saistīt patīkamo ar nepatīkamo?”

“Tad pavēlu tev, dārgais Uttara, sarīkot tādu dāvanu izdalīšanu, kur pasniegtu ēdienu, kādu es ēstu, un drēbes, kādas valkāju arī es.”

“Labi” – atbildēja jaunais brahmanis Uttara valdniekam Pajāsi, un sarīkoja tādu dāvanu izdalīšanu, kur pasniedza ēdienu, kādu ēda vadonis Pajāsi, un drēbes, kādas valkāju arī vadonis Pajāsi.

Un lūk, vadonis Pajāsi, veicis virspusējus ziedojuumus bez apzināšanās, veicis ziedojuumus ar svešām rokām, veicis ziedojuumus nepārdomāti, pēc nāves, pēc ķermeņa sadalīšanās nonāca Četru Dižo Ķēniņu pasaules dievu kopībā, tukšā dievu akāciju pilī. Bet jaunais brahmanis Uttara, kurš izdalīja viņa ziedojuumus, veicdams ziedojuumus apzināti, veica ziedojuumus ar savām rokām, veica ziedojuumus pārdomāti, pēc nāves, pēc ķermeņa sadalīšanās nonāca debesīs, Trīsdesmit Trīs dievu pasaulē.

Un tajā laikā godājamais Gavampati regulāri dienas laikā devās atpūsties uz tukšo dievu akāciju pili. Un lūk, Pajāsi, tagad viens no dieviem, piegāja pie godājamā Gavampati, piegājis viņš sveicināja godājamo Gavampati un nostājās blakus. Un godājamais Gavampati jautāja dievam Pajāsi, stāvošu viņam blakus.

“Kas tu esi, draugs?”

“Es, godājamais, esmu valdnieks Pajāsi.”

“Bet vai tad tu neuzskatīji ka nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi un rezultāti?”

“Tiešām, godājamais, man bija tāds priekšstats: “Nav nekādas citas pasaules; nav būtnes kuras atdzimst pašradošā kārtā, ne no vecākiem; nav slikto vai labo darbu augļi

un rezultāti”. Bet godājamais Maha Kašjapa mani pārliccināja atteikties no šā priekšstata.”

“Bet jaunais brahmanis Uttara, kurš izdalīja tavus ziedojumus, kur nonāca?”

“Jaunais brahmanis Uttara, kurš izdalīja viņa ziedojumus, veicdams ziedojumus apzināti, veica ziedojumus ar savām rokām, veica ziedojumus pārdomāti, pēc nāves, pēc ķermeņa sadalīšanās nonāca debesīs, Trīsdesmit Trīs dievu pasaulē. Es pats veicu virspusējus ziedojumus bez apzināšanās, veicis ziedojumus ar svešām rokām, veicis ziedojumus nepārdomāti, pēc nāves, pēc ķermeņa sadalīšanās nonāca Četru Dižo Ķēniņu pasaules dievu kopībā, tukšā dievu akāciju pilī. Tā ka, godājamais Gavampati, kad atgriezīsies cilvēku pasaulē, visiem stāsti: “Apzināti veiciet ziedojumus, ar savām rokām veiciet ziedojumus, pārdomāti veiciet ziedojumus. Lūk, vadonis Pajāsi, veica virspusējus ziedojumus bez apzināšanās, veica ziedojumus ar svešām rokām, veica ziedojumus nepārdomāti, pēc nāves, pēc ķermeņa sadalīšanās nonāca Četru Dižo Ķēniņu pasaules dievu kopībā, tukšā dievu akāciju pilī. Bet jaunais brahmanis Uttara, kurš izdalīja viņa ziedojumus, veicdams ziedojumus apzināti, veica ziedojumus ar savām rokām, veica ziedojumus pārdomāti, pēc nāves, pēc ķermeņa sadalīšanās nonāca debesīs, Trīsdesmit Trīs dievu pasaulē.”

Un godājamais Gavampati, atgriezies cilvēku pasaulē, mācīja:

“Apzināti veiciet ziedojumus, ar savām rokām veiciet ziedojumus, pārdomāti veiciet ziedojumus. Lūk, vadonis Pajāsi, veicis virspusējus ziedojumus bez apzināšanās, veicis ziedojumus ar svešām rokām, veicis ziedojumus nepārdomāti, pēc nāves, pēc ķermeņa sadalīšanās nonāca Četru Dižo Ķēniņu pasaules dievu kopībā, tukšā dievu akāciju pilī. Bet jaunais brahmanis Uttara, kurš izdalīja viņa ziedojumus, veicdams ziedojumus apzināti, veica ziedojumus ar savām rokām, veica ziedojumus pārdomāti, pēc nāves, pēc ķermeņa sadalīšanās nonāca debesīs, Trīsdesmit Trīs dievu pasaulē.”

Piezīmes:

Arhats Kašajpa.

Kašjapa (*sansk.* Kāśyapa; *pali.* Kassapa, *tibet.* 'od srung) dēvēts arī Maha Kašjapa (*sansk.* Mahākāśyapa; *tib.* 'od srung chen po) – viens no desmit galvenajiem Šakjamuni Budas skolniekiem. Dzimis brahmaņu kastā, pievienojās Šakjamuni Budam trīs gadus pēc viņa apskaidrības sasniegšanas, un pēc astoņu gadu mācībām kļuva par arhatu.

Kašjapa bija brahmaņa Kapilas dēls un sākumā piekopa parastu pasaulīgu dzīvi. Reiz, kad Kašjap ara lauku, viņš ievēroja ka salidojušie putni knābā sliekas, kuras no zemes izcēlis viņa arkls. Viņš padzirdēja, ka vainojams par šo būtņu bojā eju. Drīz vien Kašjapa kopā ar savu sievu pieņēma lēmumu atteikties no pasaulīgās dzīves un kļūt par askētiem. Tad Kašjapa satikās ar Budu Šakjamuni, kļuva par viņa skolnieku, un sasniedza arhata stāvokli.

Pēc Budas Šakjamuni nāves Kašjapa vadīja Tadhagatas mācekļu kopienu. Viņš vadīja pirmo budistu sapulci, kur tika klasificēti budisma kanoniskie teksti. Budistu sutrās viņu nereti dēvē par Maha Kašjapu. Kašjapa nav vienkāršs arhats, viņš ir arī bodhisatva, tas ir tas, kurš apzināti neaiziet Nirvānā, bet praktizē budismu no dzīves dzīvē, visu dzīvo būtņu labā. Tāpēc Kašjapa ir nozīmīgs gan teravādas, gan mahajānas tekstos.

Trīsdesmit Trīs dievu pasaule. - Trajastriņšas pasaule (*sansk.* Trāyastriṅṣa; *ķīn.* Daoļi Tjaņ), vai Trīsdesmit Trīs dievu pasaule – Otrās Debesis samsārisko kaislību pasaules dievu hierarhiskajā struktūrā.

Četru Dižo Ķēniņu pasaule. - (*sansk.* Cāturmahārājika, Čatur-maha-radžakaika; *ķīn.* Sji tjaņ ban tjan, vai Sji fan tjaņ van – četru pasaules debespušu valdnieki; *tib.* rgyal chen sde bzhi, rgyal chen bzhi, Četru Dižo Valdnieku Debesu dievi). Četru Dižo Ķēniņu pasaules dievi kalpo dievam Indram un rūpējas par kārtību visā pasaulē, atvairā ļauno dēmonu Asuru uzbrukumiem, un attīra pasauli o dažādām ļaunām būtnēm.

Gavampati (*sansk.* Gavāṃpati) arī viens no pirmajiem desmit Šakjamuni Budas tuvākajiem mācekļiem, arhats.